INFORMATOR 5

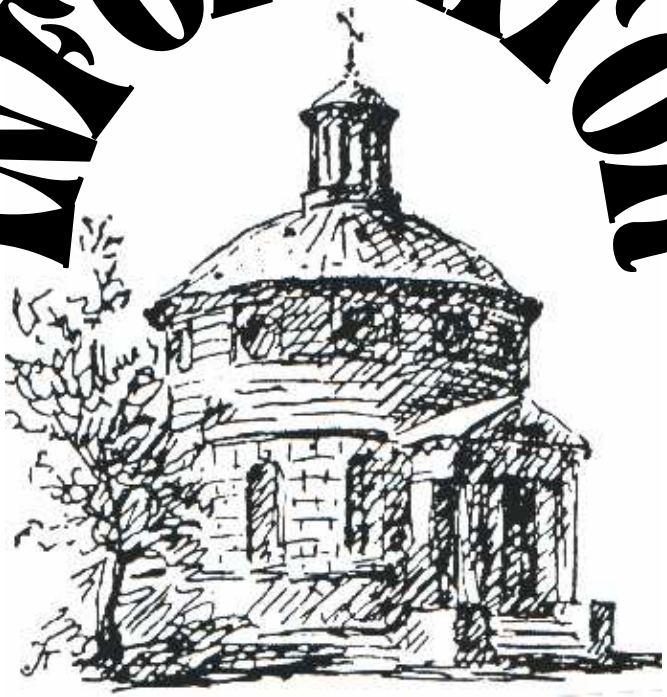

PARAFII EWANGELICKO-AUGSBURSKIEJ ŚWIĘTEJ TRÓJCY W WARSZAWIE

BOŻE NARODZENIE 2009

Nr 5(50)2009
www.trojca.waw.pl

Siostry i Bracia w Chrystusie,

Serdecznie wszystkich pozdrawiam jeszcze w Adwencie i z okazji nadchodzących Świąt Narodzenia Pańskiego. Życzę Wam zdrowych, radosnych Świat, pełnych Bożego pokoju.

Kochani, do „klasycznych" tekstów liturgicznych odczytywanych w okresie Adwentu należy fragment z pierwszego rozdziału Ewangelii wg przekazu św. Łukasza. To relacja o narodzinach Jana Chrzciciela w małżeństwie kapłana Zachariasza i Elżbiety. Pamiętamy, że anioł Gabriel ogłosił Zachariaszowi, iż jego niepłodna żona urodzi mu syna i ma nadać dziecku imię Jan. Przyszły ojciec nie uwierzył aniołowi – posłańcowi nieba. Dlaczego? Prowokacyjnie powiem, nawet kapłan umie myśleć. Jego rozum protestuje i opiera się, kiedy Boże słowo płynie pod prąd ludzkiego rozumowania. Zachariasz nie uwierzył, bowiem – jak sam mówił – był już stary, a jego żona była w podeszłym wieku. Bóg w reakcji na brak wiary doświadczonego kapłana, odebrał mu zdolność mówienia do czasu, kiedy wszystko się spełni.

Ta Ewangelia ogłaszana ludzkości przypomina, że niewiara zamyka ludzkie usta. Jednak niewiara Zachariasza nie mogła zatrzymać Boga w Jego działaniu. Wszechmocny ogłasza, że nawet wtedy, kiedy człowiek opiera się, bo nie wierzy, nie jest w stanie zatrzymać wielkiego Boga w Jego działaniu. To nie ludzkie mówienie czyni Boga wielkim. Odwrotnie, Boże Słowo skierowane do człowieka, czyni ludzkie życie cudownym i wielkim. Nie nasza służba czyni Boga obecnym w dziejach świata. Bóg nawet bez naszej służby, daje znaki swej obecności w świecie. W ten sposób swoją obecność czyni realną. Żadna ludzka postawa nie jest w stanie uniemożliwić Bogu spełnianie Jego zamiarów. I nie przynagli Boga nasze pełne przekory pytanie: dlaczego więc Bóg

nie czyni jeszcze więcej dla świata? Warto w tym miejscu przypomnieć słowa Jezusa skierowane do Marii, swojej matki, podczas wesela w Kanie Galilejskie: *Czego chcesz ode mnie, niewiasto? Jeszcze nie nadeszła godzina moja.(Jan 2, 4)* Pamiętamy reakcję Marii? Powiedziała wówczas do stojących obok niej sług *: Co wam powie, czyńcie! (Jan 2, 5)*

Siostry i Bracia, w świątecznym okresie słyszymy Boże Słowo, które tak często płynie do nas pod prąd naszego rozumowania. Jeśli nie wierzymy Bogu, niewiara zamyka nam usta. Wywołuje zniecierpliwienie. Skłania do odwrócenia się od Boga. Jednak kiedy wierzymy, czynimy, co nam Bóg mówi, a nasze usta nie milczą. Wyznajemy Boga, śpiewamy na Jego chwałę.

Modlę się o Was Siostry i Bracia. Proszę o Waszą modlitwę o mnie. Niech Bóg łaskawy budzi w nas wiarę przez Swe Słowo, które najpełniej ogłosił w Słowie wcielonym, Synu Swoim, Jezusie Chrystusie. Niech przez Słowo i sakramenty czyni realną Swoja obecność w naszym życiu, bo wtedy nasze życie jest pełne Jego światła. Wierzmy posłańcowi nieba, który Marii zwiastował: *…u Boga żadna rzecz nie jest niemożliwa. (Łukasz 1, 37)* Pamiętając o tym błogosławię Wam słowami Apostoła Pańskiego, Pawła: *Radujcie się w Panu zawsze; powtarzam radujcie się. Skromność wasza niech będzie znana wszystkim ludziom: Pan jest blisko. Nie troszczcie się o nic, ale we wszystkim w modlitwie i błaganiach z dziękczynieniem powierzcie prośby wasze Bogu. A pokój Boży, który przewyższa wszelki rozum, strzec będzie serc i myśli waszych w Chrystusie Jezusie.*

Oddany Wam w Panu

Ks. Piotr Gaś

LUX MED TABITA

Ośrodek „Tabita" od 1 grudnia występuje pod nazwą LUX MED TABITA – Niepubliczny Zakład Opiekuńczo-Leczniczy. Parafia Ewangelicko-Augsburska Świętej Trójcy podpisała porozumienie o zasadach współpracy przy prowadzeniu domu opieki „Tabita" w Konstancinie-Jeziornie z Grupą LUX MED. Poniżej publikujemy wspólny oficjalny komunikat w tej sprawie:

Warszawa, 26.10. 2009

Informacja prasowa

Grupa LUX MED rozszerza zakres działalności

22 października br. zostało zawarte porozumienie między LUX MED Sp. z o.o. a Parafią Ewangelicko-Augsburską Świętej Trójcy w Warszawie, określające zasady współpracy przy prowadzeniu domu opieki EOD „Tabita" w Konstancinie-Jeziornej.

Na mocy zawartego porozumienia, dom opieki „Tabita", którym dotychczas zarządzała Parafia, będzie prowadzić specjalnie w tym celu powołana spółka LUX MED Tabita Sp. z o.o. Po spełnieniu warunków określonych w umowie inwestycyjnej LUX MED Sp. z o.o. nabędzie 88% udziałów w nowej spółce. Pozostałe 12% zachowa Parafia, której przysługiwać będzie także miejsce w Radzie Nadzorczej.

Wspólne plany Parafii i Grupy LUX MED przewidują w najbliższym czasie uzyskanie pozwolenia na użytkowanie nowego skrzydła budynku, dzięki czemu wzrośnie liczba pokoi gościnnych (z obecnych 61 do 94). Pozwoli to znacząco zwiększyć liczbę podopiecznych, przy jednoczesnym zachowaniu standardu świadczonych usług (do czego zobowiązali się sygnatariusze umowy). Wszyscy obecni pensjonariusze „Tabity" zachowają swój status na podstawie dotychczas podpisanych umów. Parafianom będzie przysługiwać pierwszeństwo do miejsc w „Tabicie", a Parafia będzie dysponować pakietem miejsc z rabatem dla swoich parafian oraz ich współmałżonków.

W nowo utworzonej spółce pozostaną zatrudnieni wszyscy obecni pracownicy „Tabity". Co istotne, spółka nie przejmie nieruchomości – będzie ją jedynie najmować przez najbliższe 12 lat (z możliwością przedłużenia umowy o następne 3 lata).

„Dzięki podjęciu współpracy przy prowadzeniu Domu Opieki „Tabita", Grupa LUX MED wkracza na nowy obszar działalności. Jako eksperci w świadczeniu usług ambulatoryjnych i diagnostycznych, w naturalny sposób poszukujemy nowych obszarów rozwoju. Włączając się w prowadzenie domu opieki możemy wykorzystać nasze dotychczasowe doświadczenia i spożytkować je w obszarze niezwykle społecznie ważnym, jakim jest troska o seniorów i ludzi przewlekle chorych. Jestem przekonana, że znacząco przyczynimy się do tego, aby następne lata były dla „Tabity" okresem stabilizacji i rozkwitu. Mimo wielu przedsięwzięć, które zamierzamy zrealizować w bliskiej przyszłości, takich jak otwarcie szpitala chirurgii jednego dnia, podjęliśmy się jeszcze jednego wyzwania. Niewykluczone, że okaże się ono pierwszym krokiem na tym nowym polu naszej działalności. " – mówi Anna Rulkiewicz-Kaczyńska, Prezes Grupy LUX MED.

„Ewangelicki Ośrodek Diakonii Tabita w Konstancinie-Jeziornej jest jednym z dzieł charytatywnych Parafii Ewangelicko-Augsburskiej Świętej Trójcy w Warszawie, w którym kontynuujemy wielowiekową, dobrą tradycję służby dla człowieka. Funkcjonujący od ponad 80 lat ośrodek Tabita został w minionych latach rozbudowany i dzisiaj jest jednym z najlepszych obiektów tego typu w Warszawie i okolicy, którego atrakcyjność dodatkowo potęguje piękne położenie. Ośrodek już zapewnia dobrą opiekę medyczną, pielęgnacyjną oraz stwarza pensjonariuszom poczucie bezpieczeństwa w ich „jesieni życia". Zgromadzenie Parafialne – najwyższy organ parafii – z sześciu ofert kandydatów na operatora EOD TABITA, wybrało ofertę Grupy LUX MED. Mam nadzieję, że dynamika, potencjał medyczny oraz know-how Grupy LUX MED połączony z doświadczeniem i tradycją naszego Ewangelickiego Ośrodka Diakonii TABITA będzie znakomitym przykładem dobrego współdziałania w niesieniu pomocy człowiekowi w nie zawsze łatwej i złotej jesieni ludzkiego życia" – powiedział w odpowiedzi ks. Piotr Gaś – proboszcz Parafii Świętej Trójcy.

Informacje o Grupie LUX MED:

W ramach LUX MED Sp. z o.o. działają: placówki prywatnej opieki medycznej CM LIM, LUX MED, Medycyny Rodzinnej i PROMEDIS oraz Diagnostyka Obrazowa AVI. Do Grupy należy też spółka zależna FADO.

LUX MED oferuje kompleksową opiekę medyczną – ambulatoryjną i diagnostyczną. Istnieje od 1992 roku i jest jedną z największych, najbardziej znanych prywatnych sieci medycznych w Polsce, do której należy 22 poradni w: Warszawie, Gdańsku, Łodzi, Krakowie, Wrocławiu, Poznaniu, Bydgoszczy, Olsztynie i Katowicach. Obecnie LUX MED obsługuje ok. 3000 firm. W ramach stałych umów, tzw. pakietów, opieką medyczną LUX MED objętych jest ok. 300 000 pacjentów korporacyjnych.

Pod marką CM LIM działa 17 centrów medycznych w największych miastach w kraju (Warszawie, Krakowie, Wrocławiu, Poznaniu i Łodzi). CM LIM to jedno z pierwszych prywatnych centrów medycznych Polsce. Pod opieką CM LIM znajduje się ok. 189 000 klientów korporacyjnych, a także klienci indywidualni.

Pod marką Medycyna Rodzinna prowadzonych jest 17 poradni w różnych regionach kraju. Medycyna Rodzinna wykonuje usługi dla klientów korporacyjnych w ramach abonamentów dla pracowników, współpracuje też z firmami ubezpieczeniowymi oraz NFZ (kontrakt na podstawową opiekę medyczną). W poradniach MR obsługiwanych jest ponad 300 000 pacjentów, w tym ok. 200 000 pacjentów w ramach NFZ oraz 31 000 pacjentów korporacyjnych w ramach stałych umów.

Pod marką PROMEDIS działa 10 poradni zlokalizowanych głównie w zachodniej oraz południowo–zachodniej części Polski. Pod opieką placówek PROMEDIS jest 62 000 pacjentów korporacyjnych korzystających ze stałych umów.

Do Grupy LUX MED należy również AVI Diagnostyka Obrazowa. Ośrodki diagnostyczne AVI specjalizują się w szerokiej gamie badań radiologicznych, zarówno tomografii komputerowej jak i rezonansie magnetycznym, wykonywanych przez doświadczony zespół specjalistów przy wykorzystaniu nowoczesnego sprzętu. Równoległym obszarem działalności AVI jest rehabilitacja.

Jedną ze spółek zależnych LUX MED Sp. z o.o. jest FADO - największy w Polsce usługodawca oferujący diagnostykę mobilną - mammografię, hemodynamikę i kruszenie kamieni metodą ESWL. FADO dysponuje m.in. 9 mammobusami, nowoczesnym mobilnym rezonansem magnetycznym i 1 litotrypterem do kruszenia kamieni metodą ESWL. W ramach spółki działa też Zakład Kardiologii Inwazyjnej w Bydgoszczy.

Wspólnie pod markami LUX MED, Medycyna Rodzinna, PROMEDIS, Centrum Medyczne LIM i AVI prowadzonych jest 68 placówek własnych i 27 przyzakładowych. Z Grupą współpracuje też ok. 1000 poradni medycznych w całej Polsce. Pod opieką Grupy jest około 960 000 pacjentów. Z usług Grupy korzystają klienci korporacyjni i indywidualni wykupujący pakiety lub korzystający z pojedynczych wizyt. Grupa współpracuje też z firmami ubezpieczeniowymi.

LUTHERANEUM

Od jakiegoś czasu, część wydarzeń parafialnych odbywa się w nastrojowych podziemiach kościoła Św. Trójcy. Tak naprawdę nie wiemy, czy oryginalny budynek autorstwa Szymona Bogumiła Zuga posiadał taki „dolny kościół", czy też przestrzeń ta została stworzona dopiero podczas jego powojennej odbudowy, w trakcie której przewidywano tu salę z okrągłą, umieszczoną, pośrodku i obniżoną w stosunku do pozostałej części, sceną Projekt ten nie został jednak nigdy zrealizowany, a podziemia, poza galerią, zagospodarowaną przez parafialną Komisję Ochrony Pamiątek i wykorzystywaną na potrzeby wystaw, pozostawały zasypane ziemią i nieznane dla większości parafian. Po ich oczyszczeniu, okazały się być wnętrzem niezwykle intrygującym, łączącym historię, reprezentowaną tu przez starą, czerwoną cegłę i kamienie zatopione w ścianach fundamentowych z nowoczesnością lat 50., której obrazem są betonowe słupy konstrukcyjne i sufit z odciśniętymi śladami deskowego szalowania.

W podziemiach tych przeżywaliśmy w ostatnich latach wiele miłych chwil. Przy blasku świec gromadzimy się tu na wieczorach adwentowych i innych spotkaniach parafialnych. Tu dzieci i dorośli podziwiali przedstawienia teatralne. Tu znalazły się elementy wystawy „Ewangelicy w dziejach Warszawy". Tu wreszcie gościliśmy interesujących wykładowców, z prof. Jerzym Buzkiem na czele, który nota bene zachęcał do utrzymania obecnego klimatu tego miejsca.

Marzeniem Rady Parafialnej było uczynienie z podziemi kościoła Świętej Trójcy przestrzeni tętniącej życiem, przyciągającej ludzi nie tylko swoim

specyficznym klimatem i nastrojem, ale przede wszystkim interesującym programem. Stąd pojawiła się idea utworzenia, działającego w ramach Parafii **Centrum Dialogu Lutheraneum**, a więc ośrodka rozwijającego działalność kulturalną, edukacyjną i promocyjną. Nade wszystko jednak, chcielibyśmy, aby *Lutheraneum* stało się miejscem gromadzącym i przyciągającym naszych parafian, tak w niedzielę, jak i w ciągu całego tygodnia. By były to pomieszczenia, które staną się prawdziwym „centrum" życia parafialnego, otwartym dla wszystkich poszukujących zarówno społeczności i bliskiej relacji z innymi współwyznawcami, jak i ciszy i spokoju potrzebnego indywidualnej pracy czy kontemplacji.

Docelowo *Lutheraneum* ma być miejscem w którym oprócz spotkań różnych grup parafialnych, odbywać się będą wystawy, koncerty i spektakle teatralne, a także seminaria i konferencje. Tu znajdą wreszcie swoje właściwe warunki ekspozycji zbiory Komisji Ochrony Pamiątek, Społecznego Instytutu Historycznego, dając mamy nadzieję podwaliny pod stworzenie za kilka lat Muzeum Reformacji (planowane przez nas w związku z przypadającą w 2017 r. 500. rocznicą Reformacji).

Liczymy, że podziemia będą wykorzystywane także komercyjnie, oczywiście z zapewnieniem szacunku dla naszej świątyni, której są one integralnym elementem.

Te wszystkie plany wymagają dostosowania podziemi do pełnienia tak różnorodnych funkcji. W roku 2009 otrzymaliśmy dotację Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w wysokości 100 tys. złotych, dzięki której możliwe było wykonanie niezależnego wejścia do podziemi oraz części prac budowlanych (głównie rozbiórkowych). Ze środków Parafii prace te są kontynuowane i koncentrują się na przygotowaniu nowych i remoncie istniejących sanitariatów. Przygotowany i złożony został także nowy wniosek do Ministerstwa Kultury na II fazę prac adaptacyjnych (na łączną kwotę ponad 1 mln złotych, w tym wnioskowana kwota dotacji to ponad 720 tys. zł). Rozstrzygnięcie tego konkursu powinno nastąpić na przełomie stycznia i lutego 2010. Gdyby wszystko poszło zgodnie z planem, prace budowlane, w tym wykonanie wentylacji, instalacji elektrycznej, podłóg i drzwi mogłyby się zakończyć do końca przyszłego roku, a wyposażenie Lutheraneum w meble, elementy ekspozycyjne, sprzęt konferencyjny, oświetlenie sceniczne i nagłośnienie mogłoby nastąpić w 2011 roku.

Przyszłość Lutheraneum polecamy Waszej modlitwie oraz życzliwej pamięci, mając nadzieję, że stanie się ono ważnym miejscem nie tylko w życiu naszej Parafii i Kościoła, ale także w życiu miasta stołecznego Warszawy.

Andrzej Weigle

SPOTKANIA KOŁA PAŃ

Pierwsze po przerwie wakacyjnej spotkanie Koła Pań odbyło się **17 września**.

Było bardzo rozśpiewane, co było wielką zasługą pani Gabrieli Bakałarz, akompaniującej do pieśni. Tradycyjnie było poświęcone wspomnieniom z wakacji. Pani Ewa Włodkowska dzieliła się informacjami z Forum Inteligencji Ewangelickiej, które w tym roku odbywało się w Sopocie, a pani Irmgard Pajka w sposób bardzo refleksyjny i głęboki dzieliła się wspomnieniami z XVI Tygodnia Ewangelizacyjnego w Karpaczu.

15 października szczególnie uroczyście obchodzono **97 (!) urodziny** pani **Ireny Łukomskiej**. Było dużo śpiewu i wykwintnych tortów (oprócz tego obchodziliśmy urodziny pań Haliny **Toeplitz** i Ady **Hasiuk**) , miła atmosfera i życzenia dla drogich Jubilatek.

19 listopada Panie wysłuchały prelekcji pana Krzysztofa Królikowskiego o losach **Marii Wiktorii Werkenthin**, wybitnej radiolog z okresu międzywojennego, zmarłej w Oświęcimiu (jej symboliczny grób znajduje się na naszym cmentarzu i został ostatnio odrestaurowany staraniem Komitetu oraz środowiska lekarzy-radiologów). Następnie pani Ada Hasiuk zapoznała Panie z różnymi problemami prawnymi, jak np. dysponowanie spadkiem czy redagowanie testamentu.

10 grudnia tradycyjne spotkanie adwentowo-świąteczne dla przedstawicielek Kół Pań z czterech parafii ewangelickich w Warszawie odbyło się u Metodystów.

14 grudnia przedstawicielki Koła Pań spotkały się jak co roku w Adwencie z pensjonariuszami Tabity.

17 grudnia odbyło się ostatnie w tym roku „opłatkowe" Koło Pań. Panie składały sobie życzenia świąteczne i dzieliły się drobnymi upominkami.

M.Ch.

OGÓLNOPOLSKA EKUMENICZNA KONFERENCJA KOBIET

W dniach 6-8 listopada 2009 r., na terenie EOD „Tabita" w Konstancinie-Jeziornie odbyły się obrady Ogólnopolskiej Ekumenicznej Konferencji Kobiet organizowanej przez Komisję Kobiet Polskiej Rady Ekumenicznej i Komitet Krajowy Światowego Dnia Modlitwy. Uczestniczkami były delegatki Kościołów zrzeszonych w Polskiej Radzie Ekumenicznej, a także reprezentantki kościoła rzymskokatolickiego i greckokatolickiego z Komitetu Krajowego ŚDM; obradom przewodniczyła wiceprzewodnicząca Komisji Kobiet PRE – Aldona Karska.

Tematem konferencji było „Zdrowie kobiety". Wybór tematu podyktowany był doniesieniami o nienajlepszym stanie zdrowia Polek i słabej zgłaszalności na proponowane badania profilaktyczne i przesiewowe. Warto przypomnieć, że w 2011 roku w Niemczech odbędzie się Trzeci Europejski Synod Kobiet, którego tematem będzie właśnie zdrowie kobiety.

Uczestniczki Konferencji to kobiety bardzo aktywne w swoich środowiskach kościelnych i parafialnych w działalności charytatywnej i edukacyjnej. Organizatorki pragnęły, aby mogły one podczas tegorocznego spotkania uzyskać jak największą ilość informacji na temat zagrożeń chorobami nowotworowymi, profilaktyki i możliwości diagnostycznych. Wykłady ilustrowane prezentacjami przedstawiły lekarki z warszawskiego Centrum Onkologii-Instytutu.

Niestety nie udało się połączyć Konferencji z badaniami „na miejscu" w ramach narodowego programu profilaktyki w cytomammobusie. Wprawdzie 14-metrowej długości cytomammobus przyjechał, ale nie udało się kierowcy wjechac na teren „Tabity". Obecne na obradach lekarki udzielały porad i wskazywały na możliwości badań. Przedstawiciele Biura ds. badań przesiewowych z Centrum Onkologii zapraszali na mammografię i cytologię w ramach Narodowego Programu Zwalczania Chorób Nowotworowych w Centrum Onkologii.

Druga część Konferencji poświęcona była przygotowaniom do Światowego Dnia Modlitwy w 2010 r. Sprawozdanie z Europejskiej Konferencji ŚDM, która miała miejsce w Anglii przedstawiła Małgorzata Platajs (lut.). A przewodnicząca Krajowego Komitetu ŚDM Joanna Kamińska (metod.) zapoznała uczestniczki Konferencji z liturgią przygotowywaną na ŚDM 2010 przez chrześcijanki z Kamerunu, natomiast Ewa Kononienko-Pawlas (lut.) uczyła pieśni proponowanych na ten dzień. Nabożeństwo Światowego Dnia Modlitwy odbędzie się w Warszawie w pierwszy piątek marca – 5 marca 2010r. – w kościele Chrześcijan Baptystów.

Konferencja zakończona została nabożeństwem w kaplicy EOD „Tabita", podczas którego słowem Bożym służyła diakon Małgorzata Gaś (lut.).

Aldona Karska

WIZYTA W WĘGROWIE

Tradycyjnie jak co roku w sobotę 5 grudnia Diakonia kościoła św. Trójcy udała się z wizytą do parafii-matki w Węgrowie, na adwentowe spotkanie z pensjonariuszami „Sarepty".

Po drodze zwiedziliśmy muzeum w Liwie, gdzie oprowadzeni przez kustosza obejrzeliśmy zbiory militariów i wnętrza zamkowe (szczególnie podobały nam się meble w stylu Ludwika XIV, stanowiące wyposażenie komnat). W Węgrowie zostaliśmy serdecznie przyjęci przez ks. Bogdana Wawrzeczkę i siostrę Anielę. Ksiądz oprowadził nas po mieście, gdzie obejrzeliśmy Rynek z zabytkowymi budowlami wokół niego, a potem obowiązkowo udaliśmy się na nasz historyczny cmentarz, podziwiając odrestaurowaną z okazji 330-lecia parafii XVII-wieczną kaplicę.

Po powrocie spotkaliśmy się z pensjonariuszami, do których przyjechał „Mikołaj" (pani Krysia Rymkiewicz), rozdający drobne upominki . Ugoszczeni smacznym obiadem zakończyliśmy nasz pobyt wspólnym śpiewaniem pieśni adwentowych i kolęd, wraz z członkami parafii – uczestnikami kursu biblijnego i ksiądz Wawrzeczko, który akompaniował nam na akordeonie. Pobyt w Węgrowie był bardzo przyjemny i integrujący, pozwolił wspólnie przeżywać Adwent i nastawić się na bliskie Boże Narodzenie.

E.W.

ADWENTÓWKA W TABICIE

14 grudnia w EOD „Tabita" odbyła się tradycyjna adwentówka. Przy bogato zastawionych stołach, w blasku świec w sali jadalnej nowej części „Tabity" zgromadzili się pensjonariusze i ich rodziny, pracownicy „Tabity", duchowni i członkowie Rady Parafialnej oraz przedstawiciele firmy LuxMed, która będzie nowym zarządcą ośrodka. Program artystyczny przygotowali studenci Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej oraz Anna Gaś, wykonująca na pianinie utwory Jana Sebastiana Bacha, Debussy`ego i

Liszta. Przedstawiciele parafialnej diakonii oraz Diakonii Amsterdamskiej wręczyli wszystkim pensjonariuszom upominki świąteczne. Goście i pensjonariusze podkreślali wyjątkowy, domowy klimat spotkania i w pogodnym nastroju składali sobie życzenia.

M.Ch

SPOTKANIE ADWENTOWE WAZOWIANEK

15 grudnia b.r. w Sali Parafialnej przy ul. Kredytowej spotkały się byłe uczennice Szkoły Żeńskiej im. Anny Wazówny Zboru Ewangelickiego w Warszawie, które działało w Warszawie w latach 1925-44. Gośćmi spotkania byli: proboszcz Parafii ks. radca Piotr Gaś, diakon Małgorzata Gaś , pani Ewa Nast i pani Alina Janowska. Przybyło 11 Wazowianek. Przewodnicząca Koła, p. Maria Milbrandt, otworzyła spotkanie, następnie ks. P. Gaś odmówił modlitwę i zaintonował pieśń nr 614. Po wspólnym przełamaniu się opłatkiem panie oddawały się rozmowom i wspomnieniom, śpiewały kolędy i pieśni adwentowe, pisały życzenia świąteczne do nieobecnych koleżanek Ks. Gaś poinformował zebranych o planach Ewangelickiego Towarzystwa Oświatowego – powołania szkoły i przedszkola w pomieszczeniach budynku Kredytowa 4. Na pożegnanie ks. Piotr zmówił krótką modlitwę i w sympatycznej atmosferze panie pożegnały się do następnego spotkania.

M. M.

WYSTAWA MALARSTWA

W dniu 14 listopada 2009 r. przy ul. Kredytowej 4 prezes warszawskiego oddziału PTE p. Karol Karski otworzył wystawę malarstwa pani **Anny Dutki**. Do sali parafialnej przybyło kilkadziesiąt osób – krewnych i znajomych malarki oraz parafian. Autorka prac przedstawiła swoją drogę do malarstwa, opowiedziała o swoich zainteresowaniach i technikach malarskich.

Pani Anna Dutka, członkini parafii Wniebowstąpienia (gdzie już dwukrotnie wystawiała swoje prace), malować zaczęła po przejściu na emeryturę. Związana jest z klubem na Wiślickiej – tam maluje, wystawia, bierze udział w plenerach i wystawach poplenerowych. Wystawiała także w Domach Kultury w Raszynie (gdzie mieszka) i Pruszkowie, w Wodozbiorze w Łazienkach, w ratuszu dzielnicy Ochota. Tworzy obrazy olejne, bardzo solidne technicznie. Jej ulubione tematy to kwiaty, pejzaże, architektura -często są to kościoły ewangelickie, jak np. parokrotnie odwzorowywany kościół w Raszągu (jeden

obraz posiada parafia Wniebowstąpienia, drugi autorka ofiarowała naszej Parafii).

Wystawa trwała do 29 listopada, a o jej powodzeniu świadczy fakt, że wielu ze zwiedzających zakupiło obrazy pani Anny.

E.Ch.

STANISŁAW FISZER - PATRON SZKOŁY EWANGELICKIEJ W WARSZAWIE W OKRESIE MIĘDZYWOJENNYM

Część I

W przeszłości ewangelicy byli znani z tego, że czynnie i ofiarnie popierali rozwój placówek oświatowych, a tam, gdzie tworzyli nawet niewielkie skupiska organizowali własne szkoły. Fakt ten miał swoje uzasadnienie przede wszystkim w związku z zaspokajaniem potrzeb religijnych. Nawet prości ludzie odczuwali konieczność czytania Pisma Świętego, katechizmu i posługiwania się śpiewnikami. Równocześnie w nauce dostrzegano walory praktyczne. Ceniono możliwość poznawania otaczającego świata, i w konsekwencji zdobywania przygotowania do rozumnego w nim gospodarowania.

W Zborze Warszawskim - w Parafii Warszawskiej szkoły istniały od najdawniejszych lat. Powstawały one w zależności od potrzeb w różnych miejscach miasta i miały różne stopnie organizacyjne. Niezależnie od tego jednak, czy były to placówki małe czy większe miały za zadanie otoczenia opieką socjalną uczniów i zapewniania wysokiego poziomu dydaktycznego. Były też dostępne dla uczniów spoza konfesji ewangelicko- augsburskiej.

Pierwsze lata XX w. wyróżniały się ogromnym dynamizmem w rozwoju placówek oświatowych i opiekuńczo - wychowawczych należących do Zboru Warszawskiego w samej stolicy i na jej obrzeżach, gdzie funkcjonowały filiały i tak zwane kantoraty. Inicjatywy zakładania nowych lub rozwijania istniejących placówek wysuwały lokalne środowiska zborowników, wspomagane przez członków Kolegium Kościelnego, w tym przez ówczesnego prezesa Teodora Wilhelma (1838-1914). Jednak lata 1914-1918, czas I wojny światowej przyniósł Zborowi wielkie zniszczenia. Dezorganizację, przemieszczanie ludności- ewakuacje, a w ich wyniku ogólne zubożenie i narastające problemy ekonomiczne.

W wyzwolonej już Polsce przed Kolegium Kościelnym stanęło więc pytanie, jak utrzymać istniejące placówki, a zwłaszcza szkoły? W wyniku zmagań z twardą rzeczywistością postanowiono przekazać miastu trzy szkoły, które przekształcono w siedmioklasowe publiczne szkoły powszechne: męską nr 101, żeńską nr 102 oraz koedukacyjną nr 103. Szkoły te jednak nadal

traktowano jako szkoły ewangelickie. Do czasu II wojny światowej w nazwie swojej zawierały zapis: d.[dawniej] Zboru Ewangelicko- Augsburskiego w Warszawie. Nadzór nad nimi z ramienia Rady Szkolnej m. st. Warszawy (odpowiednik Kuratorium Szkolnego), a także z upoważnienia Kolegium Kościelnego oficjalnie od 1920 r. sprawował ks. Mieczysław Bernard Rüger (1879-1975) diakon w Zborze Warszawskim. Kierownictwo szkół spoczywało w rękach ewangelików i znaczna część nauczycieli była również tego wyznania. Ponadto szkołom nadawano imiona znanych ewangelików.

Publiczna Szkoła Powszechna nr 103,d. Zboru Ewangelicko-Augsburskiego w Warszawie nosiła imię Stanisława Fiszera.

Przypomnijmy sobie postać patrona szkoły i dzieje szkoły, która po Powstaniu Warszawskim w 1944 r. przestała istnieć.

Stanisław Fiszer (1769-1812) urodził się w ewangelickiej rodzinie wojskowych jako trzeci syn Joanny Luizy z d. Luck i Karola Ludwika Fiszera. Ojciec jego w 1767r., a więc na dwa lata przed narodzinami Stanisława, został generałem-adiutantem króla Stanisława Augusta Poniatowskiego i uzyskał szlachectwo polskie z herbem Tarczała. Starsi bracia: Wilhelm i Karol Jan Leonard zostali także oficerami walczącymi o wolność Polski.

W latach życia Stanisława Fiszera miały miejsce wielkie wydarzenia historyczne w Europie i na świecie. Brali w nich udział również Polacy. A w samej Polsce, przypomnieć tu należy, toczyły się sprawy wywierające wpływ na życie ewangelików w kraju. Podejmowano starania o poprawę sytuacji innowierców i zmniejszenie różnic stanowych, co znalazło swój wyraz w osiągnięciach Sejmu Czteroletniego, Komisji Edukacji Narodowej czy Konstytucji 3 Maja (1791). Przemiany społeczne i gospodarcze przeplatały się z ostrymi walkami stronnictw politycznych oraz zbrojną ingerencją mocarstw ościennych w sprawy wewnętrzne Polski. Nastąpiły kolejne rozbiory, wybuchały powstania i trwały boje w obronie niepodległości kraju lub o jego wyzwoleniu spod zaborów. Przypomnieć także należy, że w tych latach Zbór Warszawski zaistniał formalnie jako samodzielna jednostka, a ponadto, dzięki pozwoleniu ostatniego króla Polski został wybudowany i poświęcony warszawski kościół ewangelicko-augsburski Świętej Trójcy (1777-1781).

Stanisław Fiszer pobierał nauki w Szkole Rycerskiej, założonej w 1765 r. przez Stanisława Augusta Poniatowskiego, podobnie jak wcześniej, starszy od niego o 23 lata, Tadeusz Kościuszko i o 11 lat- Julian Ursyn Niemcewicz, a także później młodszy o 8 lat Józef Sowiński i inni. Już jako

dwudziestotrzyletni oficer brał udział w walkach w 1792 r. a w niespełna dwa lata później, w Powstaniu Kościuszkowskim w 1794 r., został adiutantem samego naczelnika. Stanisławowi Fiszerowi przypisuje się umożliwienie oficerom Kościuszki obserwowania ruchów wojsk nieprzyjacielskich z wieży-latarni kościoła ewangelickiego Świętej Trójcy i jemu także pośrednictwo w przekazaniu od Tadeusza Kościuszki podziękowania dla ks. Karola Henryka Schmidta, trzydziestotrzyletniego wówczas proboszcza Zboru Warszawskiego, za patriotyczną postawę i głoszone w kościele nauki moralne.

Alina Eleonora z Rudzkich Janowska

UWAGA!!!
EWANGELICKIIE TOWARZYSTWO OŚWIATOWE ORGANIZACJĄ POŻYTKU PUBLICZNEGO

Od grudnia br. **Fundacja Ewangelickie Towarzystwo Oświatowe (ETO)** wpisana jest na listę **organizacji pożytku publicznego**. Dzięki temu można przekazać ETO **1% swojego podatku dochodowego** i wspierać działalność statutową organziacji.

Fundacja ETO powstała w 2008 roku. Idei jej powstania przyświecała chęć nawiązania do wspaniałej tradycji warszawskiej, ewangelickiej oświaty. Głównym zadaniem ETO jest założenie i poprowadzenie szkoły podstawowej, gimnazjum, a w dalszej perspektywie także liceum.

Chociaż pierwszym celem jest powołanie i prowadzenie szkoły, to Fundacja realizuje też wiele innych projektów. Do niektórych z nich należą:

1. Ufundowanie i wypłacenie stypendium celowego dla dzieci w trudnej sytuacji materialnej
2. Dofinansowanie wycieczek dla konfirmantów warszawskich parafii ewangelicko-augsburskich.
3. Zorganizowanie ogólnopolskiego konkursu fotograficznego "Moja Parafia"
4. Coroczne organizowanie konkursu plastycznego "Moje życzenia świąteczne"
5. Zakup podręczników do nauczania religii
6. Dofinansowanie koncertu dla dzieci i młodzieży "Młode talenty"
7. Dofinansowanie pikniku dla dzieci w warszawskich parafiach ewangelicko-augsburskich
8. Współorganizowanie i dofinansowanie przedstawienia "Hairetikos" – przedstawienie jest wystawiane w parafiach ewangelicko-augsburskich w całej Polsce

źródło: www.trojca.waw.pl

PAMIĄTKI PARAFIALNE

W „Zwiastunie Ewangelicznym" nr 5, z roku 1911, na s.155, w rubryce: „Wiadomości z Kościoła i ze świata" znajdujemy informację o Wystawie „Starej Warszawy":

Na wystawę tę kolegium nasze przesłało następujące przedmioty: portret olejny Teppera przez Piotra Fergussona; portret olejny Samuela Bogumiła Lindego, b.prezesa kolegium kościelnego; rzeźbę w drzewie, która niegdyś była umieszczona nad nieistniejącym już domem modlitwy (z 1775 r.); odezwę budowniczego Zuga do kolegium kościelnego; plan starego cmentarza ewangelickiego przy ulicy Leszno z r. 1654; plan tegoż cmentarza z r. 1736; kielnię i młotek, użyte przy założeniu fundamentów kościoła; 5 figurek pozłacanych z dawnego oltarza; tabakierkę z mozaiką (lew, duszący owce); 4 dawne pieczęcie kościelne; skrzynkę drewniana, okutą żelazem, która stanowiła dawną kasę kościelną; zamek żelazny z kluczem od drzwi frontowych kościoła; medal złoty Zuga; 2 orły srebrne; 3 konewki srebrne; kielich srebrny; własnoręczny reskrypt księcia Bogusława Radziwiłła z r. 1651; oryginalny wyciąg z aktu 1652 r.; własnoręczny list generała artylerji koronnej Rybińskiego z 1736 r.; oryginalny reskrypt króla Stanisława Augusta z r. 1783; oryginalne podanie greko-orjentalistów; list własnoręczny generała Tadeusza Kościuszki; rysunek pomnika Butzaua; 6 rozmaitych planów kościoła.

Podczas ubiegłorocznych uroczystości jubileuszu 230 rocznicy poświęcenia kamienia węgielnego pod kościół Świętej Trójcy mogliśmy „pochwalić się" 3 dawnymi pieczęciami kościelnymi; klamką ze zniszczonego w 1939 roku kościoła; Biblią Radziwiłłowską z 1563 r.(ale oczywiście nie tą, która dawniej znajdowała się w kościele); kilkoma portretami i pewną ilością drobnych pamiątek, często ze zbiorów prywatnych. Niektóre eksponaty, będące dawnej własnością parafii, zostały udostępnione przez Archiwum Główne Akt Dawnych, Muzeum m.st. Warszawy, czy Bibliotekę Uniwersytecką.

Wszystko są to jedynie skromne pozostałości tego, co jednak ocalało z wojennej pożogi. Warto „zabawić się" w detektywa-poszukiwacza, aby spróbować odkryć nasze dawne dobra, a może nawet je odzyskać, bowiem - kto wie - czy czasem nie zalegają jakichś muzealnych, czy archiwalnych magazynów, bo nie są na tyle wartościowe, aby były stale eksponowane.

Ks. W. Nast

STARY OBRAZ

„Zwiastun Ewangeliczny" nr 3 z r. 1864 na s. 60 i 61 w "Historyi Zboru Ewangelicko-Augsburskiego Warszawskiego do roku 1793" zamieszcza następującą informację: „W zakrystyi... umieszczony został nad ołtarzem dawny obraz olejny, który poprzednio był w kościele, wyobrażający Chrystusa na krzyżu. Jest to malowidło C. Coli, Włocha, z r. 1675."

Z kolei w nr 4 "Zwiastuna Ewangelicznego" z r. 1900 na s. 119 znajdujemy wiadomość: "Przyobiecany nam został nowy obraz. Mianowicie w zakrystji kościoła naszego, gdzie wszak odbywają się różne czynności religijne, jak np. chrzty i t.p., wisi nad ołtarzem stary, ciemny i nie dający się odnowić obraz Chrystusa ukrzyżowanego. Otóż sz. profesor Gerson przyrzekł obraz ten zastąpić nowym tejże treści, swego pędzla. Piękny ten dar drogą będzie pamiątką dla nas, gdyż profesor Gerson od długiego już szeregu lat nader czynny bierze udział w sprawach naszego kościoła, a przez kilka ostatnich lat, jako prezes kolegjum, wielkie zborowi naszemu oddał usługi."

Wojciech Gerson piastował urząd prezesa kolegium kościelnego (rady parafialnej) w latach 1897-1901. Urodzony 1 lipca 1831 r., zmarł 25 lutego 1901 r.

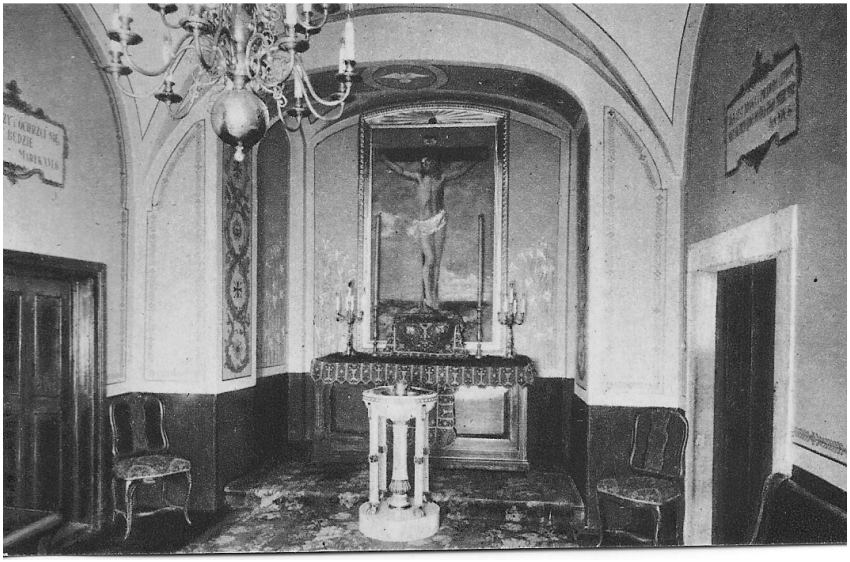

Obraz ukrzyżowanego Chrystusa – dzieło rozpoczęte przez Gersona, ukończone przez Piątkowskiego do roku 1939 było umieszczone w zakrystii Kościoła, w kaplicy, w której odbywały się również chrzty

"Zwiastun Ewangeliczny" w r. 1901 w nr 9, na s. 284 donosił: "Jak sobie czytelnicy nasi może przypominają, b. prezes naszego kolegjum ś.p. W.Gerson przyobiecał nam wymalować obraz ukrzyżowanego Chrystusa do zakrystji naszego kościoła. Niestety, śmierć stanęła temu na przeszkodzie: w spuściźnie po zmarłym pozostał tylko naszkicowany obraz z wykończoną głową Chrystusa. Obecnie rodzina po ś.p. Gersonie ofiarowała to dzieło kolegjum kościelnemu, które ze swej strony, celem uczczenia ś.p. prezesa swego, uprosiło artystę malarza p. Piątkowskiego i umówiło się z nim o wykończenie rozpoczętego obrazu, który w następstwie ma być zawieszony w zakrystji."

Obecny wygląd obrazu, umieszczonego w kaplicy Szkółki niedzielnej (nad zakrystia)

"Zwiastun Ewangeliczny" w nr 10 z tegoż roku na s. 314 podał do wiadomości czytelników: "Obraz ukrzyżowanego Chrystusa, o którym pisaliśmy w zeszłym numerze naszego pisma, rozpoczęty przez b. prezesa naszego kolegjum , ś.p. Gersona, przez artystę malarza p. Piątkowskiego już dokończony został i niebawem zajmie swe miejsce w zakrystji naszego kościoła."

Obraz ocalał w zakrystii kościoła, która nie uległa spaleniu w r. 1939. Wielu pamięta, że znalazł się w ołtarzu, gdy kościół po odbudowie ze zniszczczeń wojennych został ponownie poświęcony 22 czerwca 1958 r. Kiedy w r. 1964 wzniesiono nowy oltarz, obraz zawisł w kaplicy nad zakrystią, w której gromadzą się dzieci na zajęciach szkółki niedzielnej.

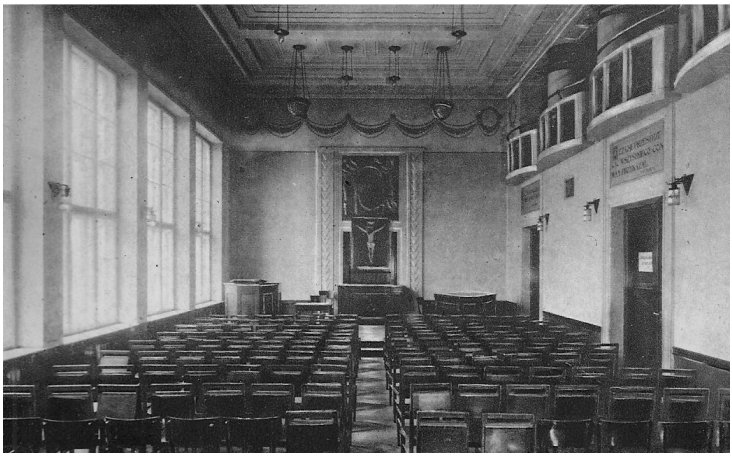

Stary obraz Chrystusa ukrzyżowanego z 1675 r. – malowidło włoskiego artysty C. Coli - umieszczono w Sali Konfirmacyjne Domu Parafialnego (dziś nieistniejącego)

Stary obraz, pochodzący z XVII w., który znalazł się przed wielu laty w sali konfirmacyjnej domu parafialnego, zniszczonego podczas Powstania Warszawskiego, także ocalał. Nie jest nigdzie eksponowany, znajduje się w pomieszczeniu obok kaplicy nad zakrystią.

Czy rzeczywiście, ten "stary, ciemny i nie dający się odnowić obraz Chrystusa ukrzyżowanego" z r. 1675 ma pozostać w zapomnieniu i nie ujrzeć światła dziennego? Może po wielu latach jednak warto mu się przyjrzeć i zasięgnąć rady fachowców, by przywrócić go potomnym.

Piszę o tym, "bom smutny i sam pełen winy", że wcześniej nie udało się o to zadbać.

Obecny wygląd obrazu, w pomieszczeniu obok kaplicy Szkółki Niedzielnej

Ks. Włodzimierz Nast

MADE IN WARSZAWA

Stowarzyszenie „Nasz Norblin" zorganizowało w listopadzie-grudniu 2009 r. pod hasłem „Made in Warszawa" cykl spotkań i prelekcji, poświęconych dawnym firmom warszawskim, fabrykom i zakładom rzemieślniczym.

Odbywały się one w Domu Spotkań z Historią (Karowa 20), Muzeum Woli (Srebrna 12) i na Pl. Konstytucji 4 (InfoQultura). Spotkania prowadził dobrze nam znany Tadeusz Świątek, jak nikt obeznany z tą tematyką, a zapraszano na nie potomków dawnych rodzin fabrykantów i rzemieślników warszawskich.

Dzielili się oni swymi wspomnieniami, opowiadali o wielu nieznanych szerszemu ogółowi faktach czy sekretach produkcji (fascynująca była np. opowieść wnuków znanego przedwojennego przedsiębiorcy Bolesława Matraszka o sposobach wydobywania z dna Wisły piasku i żwiru – profesja ta, w tej „ręcznej" formie, już zupełnie zanikła). Dla nas szczególnie bliskie były nazwiska **Pal (**Fabryka Przetworów Chemicznych „Dobrolin"), **Klawe** (Tow. Chemiczno-Farmaceutyczne), **Weigle** (przemysł

garbarski), **Haberbusch i Schiele** (browary), **Wedel** (Fabryka Cukrów i Czekolady). Jest coś na rzeczy, że na 7 omawianych przedsiębiorstw, 5 należało do rodzin ewangelickich, chociaż o obco brzmiących nazwiskach, to szczerych patriotów i filantropów. TO BYŁA WARSZAWA! Tą starą Warszawą powiało na spotkaniu z rodziną Weigle, gdzie oprócz prelegenta, p. Piotra Weigle i jego krewnych, na sali znajdowali się (witani oklaskami): Temlerowie, Pfeiffrowie, Szlenkierowie, Schweitzerowie – wszystko z branży garbarskiej, a także przedstawiciele innych rodzin ewangelickich. Nie ma już wielkich fabryk, ale pozostały nazwiska i tradycja, historia Warszawy żywa do dzisiaj. Piękna inicjatywa „Norblina" warta jest kontynuacji (pierwsza część cyklu miała miejsce w r. 2008)- myślę, że doczekamy jej w przyszłym roku, wraz z pełnymi swady opowieściami p. Świątka.

Nagrodzona wielkim złotym medalem na Powszechnej Wystawie Krajowej w Poznaniu i Ministerstwo Przemysłu i Handlu

ROK ZAŁOŻENIA 1898.

FABRYKA SKÓR

G. WEIGLE SYNOWIE

TEL. 11-48-73 WARSZAWA PIASKOWA NR. 4.

ADRES TELEGRAFICZNY „GEWEIGLE"

BROXCALF, RINDBOX, CHEVREAUX CZARNE I KOLOROWE, SKÓRY MEBLOWE I UBRANIOWE

ŁADUNKI KOLEJOWE WARSZAWA-GDAŃSKA

E.Ch.

UPAMIĘTNIENIE CMENTARZA EWANGELICKIEGO W OSÓWCE KOŁO SIERPCA

17 października 2009 r. w Osówce koło Sierpca odbyło się nabożeństwo ekumeniczne ewangelicko-katolickie z okazji upamiętnienia dawnego cmentarza ewangelickiego istniejącego tam do 1945 r. kantoratu Parafii Ewangelicko-Augsburskiej w Sierpcu, wieńczące projekt „Tak niewiele – renowacja cmentarza ewangelickiego w Osówce" zainicjowany przez "Grupy miłośników historii" przy Liceum Ogólnokształcącym im mjra Henryka Sucharskiego w Sierpcu.

Parafię Św. Trójcy reprezentowali członkowie Rady Parafialnej: p. inż. Elżbieta Maliszewska i p. Przemysław Florjanowicz-Błachut oraz Wikariusz Parafii – ks. Waldemar Wunsz.

Na uroczystość przybył również Proboszcz Parafii E-A w Płocku ks. Artur Woltman wraz z 2 członkami tamtejszej Rady Parafialnej.

Na cmentarzu z okazji uroczystości posadowiono drewniany krzyż, na którym zawisła także niewielka, grawerowana tabliczka, ufundowana przez naszą Radę Parafialną, na której umieszczono napis w j. polskim i j. niemieckim „Pamięci mieszkańców wsi Osówka wyznania ewangelickiego

pochowanych na tym cmentarzu w latach 1837-1945" oraz cytat z Ewangelii Jana 14,9 „Ja żyję i wy żyć będziecie"

Gości powitali: w imieniu "Grupy miłośników historii" p. Tomasz Kowalski – przyszłoroczny maturzysta i koordynator projektu oraz w imieniu obydwu Parafii ewangelickich ks. Waldemar Wunsz. Odśpiewano „Pod Twa obronę Ojcze na niebie"

Czytania w j. polskim ze Starego (Daniel 12, 1-3) oraz Nowego Testamentu (Ew. Jana 5,24-29) poprowadzili Ks. Grzegorz Żabik – Proboszcz Parafii Rzymsko-Katolickiej w Gójsku oraz ks. Woltman. Biblijne teksty w j.niemieckim odczytał p. Florjanowicz-Blachut.
Kolektę zmówił ks. Jacek Darmofalski – wikariusz sierpeckiej Parafii Rzymsko-Katolickiej Św. Maksymiliana Kolbego (użytkującej dziś dawny kościół ewangelicki).

Słowem Bożym jako kaznodzieja służył w oparciu o I List Apostoła Pawła do Koryntian 15, 12-14.19-20, ks.Wunsz.

Uroczystość miała szczególne znaczenie dla potomków dawnych mieszkańców wsi: rodzin Wójkie, Wieluńskich i Wagenaar-Schewe. Nabożeństwo zakończyła pieśń „Pobłogosław Panie".

W nabożeństwie na cmentarzu wzięła udział grupa kilkudziesięciu mieszkańców ze wsi Osówka, w tym Pani Sołtys Teresa Wojciechowska oraz z

Sierpca: przedstawiciel Starosty Sierpeckiego p. Marek Lamka, p. Krzysztof Korpoliński z Urzędu Gminy, p. Zdzisław Dumowski - Prezes Towarzystwa Przyjaciół Ziemi Sierpeckiej, p. Ewa Wysocka – dyrektor Domu Kultury w Sierpcu, p. Magdalena Staniszewska – w zastępstwie Dyrektor Miejskiej Biblioteki Publicznej w Sierpcu, p. Tomasz Krukowski - Dyrektor Pracowni Dokumentacji Dziejów Miasta Sierpc, p. Paweł B.Gąsiorowski - Prezes Konfraterni Sierpeckiej w Bydgoszczy oraz nauczyciele z sierpeckiego liceum i gimnazjów, w tym Dyrektor

LO im. Sucharskiego p. Ewa Nowakowska i Wicedyrektor p. Marzanna Urbańska.

Licznie przybyli także angażujący się w projekt upamiętnienia cmentarza, w tym prace porządkowe, wolontariusze - młodzież z sierpeckich gimnazjów: Miejskiego i Leonium, Liceum im. Sucharskiego, a także harcerze z 10. i 20. Sierpeckiej drużyny Grunwaldzkiej

W trakcie drugiej części uroczystości, która miała miejsce w Liceum Sucharskiego w Sierpcu, Parafia zaprezentowała w ramach wystawy dot. ewangelickich mieszkańców Sierpca i okolic, druki ewangelickie, w tym stare kancjonały, Biblie oraz agendy liturgiczne. Zwiedzający mogli również otrzymać broszury na temat zarówno naszego kościoła Św. Trójcy, jak i Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w Polsce.

♦♦♦

Osadnicy wyznania ewangelickiego niemieckiego pochodzenia zaczęli napływać na tereny północnego Mazowsza już na przełomie XVIII i XIX wieku. Zajmowali nieużytki, karczowali lasy i zakładali tam swoje miejscowości. Wieś Osówka która opustoszała w XVII wieku, stała się miejscem zamieszkania dla ewangelickich kolonistów właśnie w tym okresie. Kantorat w Osówce został założony około 1845 roku. Administracyjnie należał do ewangelicko-augsburskiej parafii w Sierpcu istniejącej od 1837 roku. Pośrodku wsi zbudowano ewangelicką szkołę i Salę Modlitw. Na południe założono cmentarz. Otoczony był on kamiennym murem, a pośrodku znajdowała się podwójna, kuta brama. Na końcu cmentarnej alei stał drewniany krzyż. Pochówki odbywały się tu regularnie do połowy lat 40-tych XX wieku. Po II wojnie światowej miejscowość opustoszała. Zasiedlono ją nową ludnością. Po szkole i Sali Modlitw nie ma dziś śladu. Cmentarz zaś został zdewastowany i pozostawiony na powolne znikanie wśród wybujałej roślinności.

Parafia sierpecka, do której należała Osówka, wraz z kantoratami liczyła ok. 4000 członków parafian. W okresie międzywojennym opiekę duszpasterską zapewniali księża: dr Lucjan Lewandowski, Aleksander Paschke (1925-1938) oraz Fryderyk Arlt (1938-1945).

W 2009 roku z inicjatywy "Grupy miłośników historii" przy Liceum Ogólnokształcącym im mjra Henryka Sucharskiego w Sierpcu, przy wsparciu Parafii Ewangelicko-Augsburskiej Św. Trójcy w Warszawie oraz Parafii Ewangelicko-Augsburskiej w Płocku, młodzież sierpeckich szkół uporządkowała zniszczoną nekropolię. Działania uczniów sfinansowała "Fundacja Wspomagania Wsi" z siedzibą w Warszawie.

P.F.-B.

WSPOMNIENIE PIERWSZEGO DZIEKANA WYDZIAŁU PRAWA UNIWERSYTETU WARSZAWSKIEGO I PRAWNIKÓW SPOCZYWAJĄCYCH NA WARSZAWSKIM CMENTARZU EWANGELICKIM

1 października 2009 r. z okazji rozpoczęcia kolejnego roku akademickiego na Uniwersytecie Warszawskim odbyła się na Cmentarzu Ewangelicko-Augsburskim w Warszawie uroczystość złożenia kwiatów na grobie pierwszego dziekana Wydziału Prawa i Administracji

Uniwersytetu Warszawskiego – prof. Jana Wincentego Bandtkie-Stężyńskiego. Oddano również cześć pamięci prawników pochowanych na naszym cmentarzu.

Jan Wincenty Bandtkie (14 VII 1783- 7 II 1846) był synem lubelskiego kupca Jana Samuela i Anny Marii z Noacków. Po edukacji m.in. w ewangelickim Gimnazjum św. Elżbiety we Wrocławiu i studiach prawniczych na Uniwersytecie w Halle, osiadł w 1806 r. Warszawie, gdzie jako prawnik był notariuszem, a następnie pisarzem sądowym przy warszawskim Sądzie Apelacyjnym. W 1843 r. został powołany na stanowisko radcy stanu i członka Komisji Rządowej Sprawiedliwości. Od 1808 r., to jest od jej utworzenia, kierował jako dziekan Szkołą Prawa i współorganizował utworzony w 1816 r. Uniwersytet Warszawski. Na stanowisku dziekana Wydziału Prawa

pozostawał do 1831 r. Wykładał prawo rzymskie oraz historię prawa polskiego. Jest uważany za twórcę warszawskiej szkoły historii prawa. W 1814 r. Uniwersytet Albertina w Królewcu nadał mu tytuł doktora praw. Warto również wspomnieć, że Bandtkie jako pierwszy opracował polski tekst Kroniki Galla Anonima. Swoja bogatą bibliotekę prywatną podarował Szkole Prawa. Jego brat – Jerzy Samuel (1768-1835) – historyk, językoznawca i bibliograf był od 1811 r. kierownikiem Biblioteki Uniwersytetu Jagiellońskiego. Od czerwca 2008 roku prof. Jan Wincenty Bandtkie jest patronem Biblioteki Wydziału Prawa i Administracji UW.

W uroczystości wzięli udział członkowie Kolegium Dziekańskiego Wydziału Prawa: dziekan prof. Krzysztof Rączka oraz panie prodziekan: dr Elżbieta Łojko i dr Elżbieta Mikos-Skuza, jak również pracownicy naukowi UW, w tym prof. Genowefa Rejman, której mąż Stanisław Rejman - sędzia Izby Cywilnej a następnie Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego spoczywa na naszym cmentarzu.

Parafię Ewangelicko-Augsburską Świętej Trójcy w Warszawie reprezentowali: ks. Waldemar Wunsz Wikariusz Parafii oraz członkowie Rady Parafialnej": Maria Chmiel i Przemysław Florjanowicz-Błachut.

Złożenie kwiatów poprzedziło krótkie spotkanie wspomnieniowo-liturgiczne w Kaplicy Halpertów. Prof. Rączka – dziekan Wydziału Prawa i Administracji podkreślił w swoim przemówieniu, iż Wydział Prawa chciałby co roku rozpoczynać rok akademicki m.in. od upamiętnienia swojego pierwszego dziekana – jednego z tych, którym zawdzięcza swoje chlubne początki w dziejach stolicy i całego kraju.

Część modlitewno-liturgiczną poprowadził ks. Waldemar Wunsz, który skierował do zebranych krótkie rozważanie biblijne.

Po rozważaniu p. Florjanowicz-Błachut odczytał, przybliżając krótko biografie każdego z nich, listę 36 prawników: sędziów, adwokatów, radców prawnych, którzy spoczynek po trudach życia znaleźli na naszym Cmentarzu na Młynarskiej. Wielu spośród nich było zaangażowanymi działaczami Kościoła i Zboru Warszawskiego: Władysław Boerner, Aleksander Engelke, Edward Glass, Jakub Glass, Karol August Heylman, Edward Hoffmann, Józef Kokeli, Ludwik Juliusz Ręczlerski,

Po procesjonalnym przejściu z kaplicy na kwaterę grobowa Rodziny Bandtkie, wieniec okolicznościowy na grobie I Dziekana złożył dziekan WPiA UW prof. Rączka.

P.F.-B.

MEDIA – PARAFIA – KOŚCIÓŁ

W ciągu ostatnich miesięcy przedstawiciele Parafii Świętej Trójcy pojawiali się w mediach ogólnopolskich, biorąc udział w programach dyskusyjnych oraz publicystycznych. I tak w jednym z flagowych programów telewizji Religia.tv „Między sklepami" prowadzonego przez Szymona Hołownię i realizowanego z centrum handlowym „Złote Tarasy" udział wziął m.in. ks. Piotr Gaś. Program poświęcony był sposobom interpretacji Pisma Świętego w chrześcijaństwie i judaizmie.

Z kolei diakon Małgorzata Gaś wzięła udział w ponad godzinnym programie na żywo „Rozmównica" (Religia.tv), w którym mówiła o roli kobiet w życiu Kościoła z perspektywy ewangelickiej. W rozmowie prowadzonej przez red. Mikołaja Foksa uczestniczyła również teolożka rzymskokatolicka.

Na antenie pierwszego radia informacyjnego w Polsce, Radia TOK FM, odbyła się w programie red. Cezarego Łasiczki dyskusja nt. bieżących wydarzeń, ustroju i nauczania Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego. W rozmowie wziął udział ks. Piotr Gaś oraz Dariusz Bruncz.

Nieodłącznym i najważniejszym aspektem obecności Parafii Świętej Trójcy w mediach, a poprzez to również naszego Kościoła, są emisje nabożeństw niedzielnych i świątecznych – telewizja Religia.tv transmitowała na żywo wrześniowe nabożeństwo, upamiętniające 70. rocznicę spalenia kościoła Świętej Trójcy, a Telewizja Polska po raz pierwszy transmitowała na żywo z naszego kościoła Nabożeństwo Reformacyjne czterech, stołecznych parafii ewangelickich. Aktualne informacje o programach telewizyjnych i radiowych, w których udział biorą nasi duchowni znajdują się na stronie internetowej parafii – www.trojca.waw.pl.

Pomieszczenia parafialne, w tym szczególnie podziemia kościoła Świętej Trójcy, często wykorzystywane są do realizacji programów telewizyjnych, a sam kościół był kilkakrotnie odwiedzany przez polskie i zagraniczne ekipy telewizyjne przygotowujące programy edukacyjne związane z obchodami Roku Chopinowskiego.

Nasza parafia rozszerza również swoją działalność w Internecie. Na parafialnej stronie internetowej pojawił się kalendarz wydarzeń, a na najpopularniejszym na świecie serwisie społecznościowym FACEBOOK założony został profil parafii, na którym pojawiają się ważne informacje, dotyczące bieżących wydarzeń w naszym zborze. Zadebiutowaliśmy również w popularnym serwisie YouTube, w którym umieszczony został się krótki film (ok. 2 min) z adwentowymi pozdrowieniami ks. Piotra Gasia oraz zdjęciami kościoła. Również na YouTube założony został profil parafii, w którym, mamy nadzieję, pojawiać się będą kolejne materiały multimedialne dostępne dla nieograniczonej ilości odbiorców.

Poprzez te nowe formy komunikacji, które są nie tylko wyzwaniem, ale i szansą dla Kościoła, chcemy dotrzeć do jak największej liczby współwyznawców w Warszawie, innych chrześcijan i osób poszukujących, aby zainteresować wszystkich Ewangelią o Jezusie Chrystusie oraz misją naszej Parafii i Kościoła. Nowe media, w tym szczególnie Internet, oferują innowacyjne możliwości kontaktu, które w błyskawicznym tempie przyswajane są przez coraz bardziej stechnicyzowane społeczeństwo. Dla wielu ludzi tak szybkie tempo informacji i rozwoju techniki powoduje poczucie zagubienia, jednak Kościół chcąc dotrzeć do ludzi z Ewangelią nie może rezygnować z nowych narzędzi komunikacji. Ważna w tym wszystkich jest jednak świadomość, że sercem i niezmiennym centrum życia Kościoła, pogłębiania jego wspólnoty, nie są środki masowego przekazu, ale żywa społeczność wokół Słowa Bożego i Sakramentów urzeczywistniona w liturgii każdego nabożeństwa niedzielnego.

❑❑❑

MAŁŻEŃSTWO CHRZEŚCIJAŃSKIE O RÓŻNEJ PRZYNALEŻNOŚCI WYZNANIOWEJ

Deklaracja Kościołów w Polsce na początku Trzeciego Tysiąclecia
[projekt dokumentu]

Kościoły zrzeszone w Polskiej Radzie Ekumenicznej oraz Kościół Rzymskokatolicki w Roku Jubileuszowym 2000 podpisały wspólny dokument o Chrzcie świętym: *Sakrament Chrztu znakiem jedności. Deklaracja Kościołów w Polsce na progu trzeciego tysiąclecia.*
Wdzięczne Panu Kościoła za ten istotny krok w stronę pełniejszej wspólnoty, nasze Kościoły podjęły pracę nad trudną kwestią małżeństwa chrześcijańskiego o różnej przynależności wyznaniowej nupturientów, czyli tzw. małżeństwa mieszanego. Omawiając to zagadnienie, Kościoły pragną wyrazić o małżeństwie to, co jest wspólne, jak i to, co je różni.

I. Wspólnie nauczamy o małżeństwie

1. Wspólnie nauczamy, że małżeństwo nie jest instytucją tylko ludzką, lecz jest wyrazem woli i powołania Bożego, o czym świadczy Pismo Święte. Ma ono swój początek w akcie stworzenia człowieka. Bóg stworzył człowieka jako mężczyznę i kobietę, jedno ze względu na drugie (por. Rdz 1,27).

2. Wspólnie nauczamy, że małżeństwo chrześcijańskie we wzajemnej miłości obojga małżonków jest odzwierciedleniem miłości Boga objawionej w Jezusie Chrystusie względem człowieka. W tym sensie w akcie małżeństwa, na wzór Jezusa Chrystusa, miłujący się małżonkowie ofiarują się sobie wzajemnie i wspólnie ofiarują siebie Bogu, tworząc nowy związek - komunię miłości i wzajemnego oddania.

3. Wspólnie nauczamy, że małżeństwo jest obrazem przymierza Boga z jego Ludem (por. Iz 54; Jr 3; Oz 2) oraz związku istniejącego między Chrystusem i Kościołem: „Dlatego opuści człowiek ojca i matkę, a połączy się z żoną swoją, i będą dwoje jednym ciałem. Tajemnica to wielka, a ja mówię: w odniesieniu do Chrystusa i do Kościoła" (Ef 5,31-32).

4. Wspólnie nauczamy, że małżeństwo z ustanowienia Bożego jest związkiem między mężczyzną i kobietą, którzy za obopólną zgodą łączą się jako mąż i żona. Żadne inne związki między ludźmi nie mogą być uznawane za małżeństwo.

5. Wspólnie nauczamy, że małżeństwo wyraża jedność życia obojga małżonków: „Dlatego to mężczyzna opuszcza ojca swego i matkę swoją i łączy się ze swą żoną tak ściśle, że stają się jednym ciałem" (Rdz 2,24). „A tak już nie są dwoje, lecz jedno ciało" (Mt 19,6). Biblijne pojęcie jedności ciał oznacza nie tylko możliwość zjednoczenia fizycznego, lecz również duchowego, z czego wynika wspólnota osobistych losów. W tym sensie mąż i żona przeżywają wspólnotę życia. Jako

powołani do miłości żyją jedno dla drugiego, we wzajemnym poszanowaniu, uczciwości, obdarowywaniu siebie, przebaczaniu i podporządkowaniu Chrystusowi.

6. Wspólnie nauczamy, że małżeństwo domaga się wierności. Wierność małżeńska nie ogranicza się jedynie do sfery seksualności, lecz dotyczy także wzajemnego wzrastania we wszystkich wymiarach życia. Wspólne podejmowanie różnych aktywności życiowych o charakterze rodzinnym, religijnym, społecznym, kulturalnym czy zawodowym, w których małżonkowie rozwijają swoje talenty, jest znakiem miłości małżeńskiej.

7. Wspólnie nauczamy, że związek małżeński chrześcijanie zawierają na zawsze: „Co więc Bóg złączył, niech człowiek nie rozdziela" (Mt 19,6).

8. Wspólnie nauczamy, że małżeństwo jest otwarte na życie, co wyraża się zarówno w rodzicielstwie, jak też w innych formach budowania wspólnoty między ludźmi, np. przez adopcję, przygarnięcie, gościnność.

9. Wspólnie nauczamy, że małżeństwo, które daje podwaliny życia rodzinnego, jest powołane do wychowania dzieci w duchu Ewangelii i składania świadectwa wiary wobec świata.

II. Odmiennie nauczamy o małżeństwie

1. Sakramentalność małżeństwa. Kościoły katolickie różnych tradycji i Kościół prawosławny uznają małżeństwo za jeden z siedmiu sakramentów. Zaliczają małżeństwo nie tylko do naturalnego porządku stworzenia, ale także do porządku odkupienia i zbawienia. Kościół katolicki każde małżeństwo zawarte między ochrzczonymi uważa za sakrament. Według Kościołów ewangelickich, uznających za sakrament jedynie znaki usprawiedliwiającej łaski Bożej, ustanowione przez Jezusa Chrystusa, a więc chrzest i Wieczerzę Pańską (Eucharystię), małżeństwo nie jest sakramentem, lecz przynależy do Bożego porządku stworzenia.

2. Ważność i godziwość zawarcia małżeństwa. W tej kwestii Kościoły kierują się własną nauką i prawem, i nawzajem je respektują.

3. Nierozerwalność. Wszystkie Kościoły opowiadają się za nierozerwalnością małżeństwa. Kościół katolicki nie dopuszcza możliwości rozwiązania dopełnionego węzła małżeńskiego dwojga ochrzczonych, a w konsekwencji ponownego związku małżeńskiego, jak długo żyje współmałżonek z poprzedniego związku. Kościoły starokatolickie w sytuacji nieodwracalnego rozpadu małżeństwa przyjmują ten stan rzeczy do wiadomości i dopuszczają postępowanie przed sądem kościelnym celem udzielenia dyspensy od zawartego związku. Kościół prawosławny - uznając, że miłość małżeńska jest mierzona wiecznością - naucza o niepowtarzalności i nierozerwalności małżeństwa. Jednak w przypadku cudzołóstwa lub całkowitego rozkładu pożycia

rozwiązanie małżeństwa nie tyle jest aprobowane, ile tolerowane. Kościoły ewangelickie, opowiadając się za trwałością małżeństwa, nie przeprowadzają postępowania rozwodowego. Tym niemniej w sytuacji nieodwracalnego rozpadu małżeństwa przyjmują do wiadomości istniejący stan rzeczy, a po uzyskaniu dyspensy nie wykluczają możliwości ponownego zawarcia związku przez rozwiedzionych.

4. Przekazywanie życia i regulacja poczęć. W ujęciu Kościoła rzymskokatolickiego wykluczenie potomstwa pozytywnym aktem woli jednego lub obu nupturientów w momencie zawierania małżeństwa powoduje jego nieważność. Przekazywanie życia jest także istotną cechą małżeństwa w rozumieniu Kościołów starokatolickich. Według Kościoła prawosławnego łaska udzielana w sakramencie małżeństwa uświęca małżonków ku wzrastaniu w miłości, jednomyślności, rodzeniu i chrześcijańskiemu wychowaniu dzieci. Małżeństwo jest ważne nawet wtedy, kiedy osoba ślubuje czystość. W opinii Kościołów ewangelickich przekazywanie życia jest czymś ważnym, jednak prokreacja nie przynależy do istoty małżeństwa. Wszystkie Kościoły odrzucają aborcję traktowaną jako środek regulacji poczęć. Różnią się natomiast w ocenie metod antykoncepcji, w części dopuszczanych przez Kościoły ewangelickie, które te kwestie na ogół pozostawiają odpowiedzialności i sumieniom swoich wyznawców. Do odpowiedzialności i sumień swoich wyznawców odwołują się także Kościoły starokatolickie. Kościół katolicki nie dopuszcza regulowania poczęć przez antykoncepcję. Różnice te winny być poważnie brane pod uwagę i wyjaśniane jeszcze przed ślubem, ponieważ w małżeństwie musi być zachowana zasada wzajemnego poszanowania sumień.

III. Wspólnie nauczamy o małżeństwie o różnej przynależności wyznaniowej

1. Wspólnie nauczamy, że małżeństwo między chrześcijanami, którzy przynależą do różnych wyznań, dokonuje się „w Panu" (1 Kor 7,39), a zatem w Jego Ciele, którym jest Kościół Chrystusowy.

2. Wspólnie nauczamy, że jednoczącą podstawą małżeństw o różnej przynależności wyznaniowej jest zakorzenienie obojga małżonków w wierze w tego samego Trójjedynego Boga. Dzięki otwarciu się na Ducha Świętego, wzywającego do jedności, zakorzenienie to mogłoby przyjmować różne treści i wyrażać się w różnych formach, umożliwiając - wolne od przymusu bądź instrumentalizacji - wspólne przeżywanie ekumenicznych doświadczeń. Mogłoby ono również budzić gotowość każdego z małżonków do uczestniczenia w ważniejszych momentach życia wspólnoty religijnej współmałżonka.

3. Wspólnie nauczamy, że osoby o różnej przynależności wyznaniowej, zawierając związek małżeński, mogą pozostać członkami własnych Kościołów. Zróżnicowanie wyznaniowe może z jednej strony rodzić trudności w relacjach między małżonkami, z drugiej natomiast może ono zbliżać i wzbogacać samych małżonków oraz ich rodziny.

Wspólnoty lokalne, do których należą małżonkowie, powinny im pomagać przez działalność ekumeniczną prowadzącą do przezwyciężania przeszkód utrudniających wspólne przeżywanie powołania chrześcijańskiego.

4. Wspólnie nauczamy, że pielęgnowanie więzi łączących małżonków ze swoimi wspólnotami może stanowić szansę, a nie przeszkodę, w budowaniu dojrzałego związku. Osobista wiara i doświadczenie małżonków mogą stać się bodźcem kształtującym ekumeniczną wrażliwość Kościołów.

IV. Wspólnie ustalamy zasady traktowania małżeństw osób o różnej przynależności wyznaniowej

1. Zasada równej godności sumień i jednakowego dla nich szacunku. Żadna ze stron, nupturienci, małżonkowie i rodzice, nie ogranicza sumienia drugiej strony, lecz daje jej świadectwo wiary i moralności.

2. Zasada rozstrzygającego znaczenia decyzji nupturientów i małżonków. Kościoły, oprócz tego, że stawiają pewne wymagania swoim wyznawcom, powinny wspierać nupturientów we właściwej ocenie sytuacji i podjęciu decyzji co do miejsca i sposobu zawarcia małżeństwa oraz wychowania dzieci w duchu chrześcijańskim. W obu kwestiach ostateczną decyzję podejmują nupturienci i małżonkowie, a Kościoły ją z szacunkiem przyjmują. Kościoły, które wymagają od nupturientów oświadczeń czy przyrzeczeń w tych sprawach, uwzględniają w duchu ekumenicznym zobowiązania drugiej strony*.

3. Zasada wspólnego obowiązku religijnego wychowania dzieci. Każdy Kościół - co jest zrozumiałe - dzieci z małżeństw o różnej przynależności wyznaniowej pragnie wychować we własnej tradycji. Z tym większą odpowiedzialnością należy rozwiązywać ten trudny i delikatny problem, który może rodzić wiele konfliktów. Odpowiedzialność za chrześcijańskie wychowanie dzieci spoczywa na obojgu rodzicach. Podstawowym punktem odniesienia dla wychowania w rodzinie chrześcijańskiej jest Chrystus. W Nim bowiem zostaliśmy ochrzczeni, do Niego należymy w życiu i śmierci, stanowiąc część Jego Ciała (por. 1 Kor 12,27). Dziecko potrzebuje świadectwa ewangelicznego życia obojga rodziców.

4. Zasada konfesyjności. Kościoły nie widzą możliwości ponadkonfesyjnego wychowania dzieci. Budowanie tożsamości chrześcijańskiej wymaga zawsze zakorzenienia w określonej tradycji, czemu równocześnie powinna towarzyszyć wrażliwość ekumeniczna.

5. Zasada współpracy duszpasterskiej. Współpracę duszpasterską, w którą angażują się nie tylko duchowni poszczególnych Kościołów, ale także całe wspólnoty, uznajemy za bardzo wskazaną czy wręcz nieodzowną formę wsparcia małżeństw o różnej przynależności wyznaniowej.

Niniejszą deklarację Kościoły uznają za obowiązującą zarówno w przepisach wykonawczych jak i w praktyce duszpasterskiej.

---

* Takie oświadczenie/przyrzeczenie może brzmieć następująco:

„Oświadczam, że postanawiam zachować i pogłębić moją wiarę, oraz uznaję równocześnie wiarę chrześcijańską mojego małżonka/mojej małżonki". „Przyrzekam (obiecuję) uczynić to, co będzie w mojej mocy, aby wszystkie dzieci zostały ochrzczone i wychowane w wierze (katolickiej/prawosławnej/protestanckiej/itp.), biorąc pod uwagę, że mój małżonek/małżonka ma to samo prawo i obowiązek, stosownie do powołania, które posiada w swoim Kościele. Dlatego będę poszukiwać zgody z moim małżonkiem/małżonką co do wyborów i decyzji, które okażą się bardziej odpowiednie dla zachowania i pogłębienia naszej wspólnoty oraz dla dobra życia duchowego naszych dzieci".

[Powyższy tekst jest projektem dokumentu, owocem wieloletniej współpracy Komisji Teologicznej Polskiej Rady Ekumenicznej i Komisji ds. Dialogu między Polską Radą Ekumeniczną a Konferencją Episkopatu Polski Kościoła Rzymskokatolickiego. Został ostatecznie zredagowany na spotkaniu bp. Edwarda Puśleckiego, bp. Tadeusza Pikusa i ks. Sławomira Pawłowskiego na spotkaniu 26 maja 2008 r. Uwzględnia poprawki Komisji ds. Dialogu z 9 marca 2009 r.]
źródło: www.ekumenia.pl

Jak co roku Parafia Świętej Trójcy organizuje

Zimowisko Rodzinne w Wiśle-Jaworniku,

które odbędzie się w dniach

od 30 stycznia do 7 lutego 2010 roku.

Koszt pobytu dla osoby to 500 PLN + koszty przejazdu.

Zgłoszenia przyjmujemy do 10 stycznia 2010 roku.

Szczegółowych informacji udziela pani Elżbieta Byrtek

WAŻNE ADRESY I TELEFONY

Parafia Ewangelicko-Augsburska Św. Trójcy:

✉ul. Kredytowa 4, 00-062 Warszawa,
☎(22) 556-46-60, fax: (22) 827-86-37
Adres internetowy: **www.trojca.waw.pl**
e-mail: **warszawa-trojca@luteranie.pl**
e-mail do Rady Parafialnej: **rada-warszawa-trojca@luteranie.pl**
konto bankowe: Nr 48 1020 1156 0000 7802 0056 1654
kancelaria parafialna czynna od wtorku do piątku w godz. 9^{00}-18^{00}
w niedziele: po nabożeństwie
(w poniedziałki i soboty kancelaria jest nieczynna,)

Cmentarz Ewangelicko-Augsburski:

✉ul. Młynarska 54/58, 01-171 Warszawa, ☎(0-22)632-1014
Kancelaria cmentarna czynna z wyjątkiem sobót i niedziel:
W godz. 10^{00}-15^{00}

LUX MED TABITA - Niepubliczny Zakład Opiekuńczo-Leczniczy

✉ul. Długa 43, 05-510 Konstancin-Jeziorna,
faks: 22-737-64-56,
sekretariat (czynny g. 8^{00}-15^{00}) ☎ 22-737-64-00
recepcja (czynna całą dobę): ☎ 22-737-64-04
Konto bankowe: Nr 73 1020 1169 0000 8102 0076 3466
e-mail: tabita@poczta.onet.pl

Kościół Filialny Warszawa-Włochy:

✉ul. Cietrzewia 22, 02-492 Warszawa, ☎(22)863-77-86

❖❖❖

Parafia Ewangelicko-Augsburska Wniebowstąpienia Pańskiego

✉ul. Puławska 2A; 02-566 Warszawa; ☎ (22)849-77-05
fax: (22)848-10-58
Adres internetowy: www.luteranie.pl/warszawa-pulawska
e-mail: pulawska@luteranie.pl

Zespół redakcyjny: Aldona Karska, ks. Piotr Gaś,
Rysunek kościoła na okładce: Joanna Tiunin

Do użytku wewnętrznego